

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 28. grudna 1894.

List 52.

Sv. Obhajilo.

(Za III. red.)

•Kdor je moje meso in pije moje kri, ta ostane v meni in jaz v njem. Jan. 6, 57.

Vodilo 3. reda in določila papeževe zelo priporočajo tretjerednikom pogosto sv. Obhajilo. Ako toraj tretjeredniki pogosto pristopajo k angeljski mizi, to nikakor ni graje vredno, kakor očitajo posvetnjaki in liberalci, marveč je to popolnoma po duhu sv. Cerkve, ki serčno želi, da bi ne le tretjeredniki, ampak vsi kristjani večkrat, pogosto vredno prejemali sv. Obhajilo. Mislim, da mi ni treba opominjati vas k večkratnemu Obhajilu, ker ste v tej zadevi vneti; dolžnost moja pa je, dati vam vodilo, da ga vredno in dostojno prejmete. Podučeval sem vas že o sv. spovedi, prejmite danes poduk o sv. Obhajilu in pa o spoštljivosti, ki ste jo dolžni Sv. R. Telesu.

I.

1. Ako hočete vredno sv. Obhajilo prejeti, treba se je dobro pripraviti. Najpotrebniše je pa, si vest očistiti v odkritoserčni in skesani spovedi; zakaj greh in pa kralj milosti ne moreta prebivati v enem in istem sercu. Ako pa na eno spoved večkrat greste k sv. Obhajilu, skerbite, da med tem časom ne storite smertnega greha. *) Vsakdanje nepopolnosti vam ne branijo pristopiti, samo serčno se jih skesajte in zanaprej se jih varujte.

Na večer pred Obhajilom bodite bolj zbrani in tihi; kjer je veliko govorjenja, navadno ni

brez greha. Ko se zjutraj zbudite, precej recite: Oh, danes bomo pa spet pri angeljski mizi združili se z nebeškim kraljem. Bolj goreče, ko drugekrat zmolite jutranjo molitev in potem z velikim hrepenenjem pojdite v cerkev. Neobhodno je potrebno, da za ta čas vse druge skerbi pustite na strani. Sv. Alojzij se je tri dni pripravljaj na sv. Obhajilo, zatoraj mu je pa tudi donašalo toliko dušne koristi.

Skerbite, da bote imeli veliko hrepenenje po nebeškem kruhu. Nekatere tretjerednice gredo samo iz navade k sv. Obhajilu, zatoraj pa tudi kar nič ne rastejo v čednostih, marveč so vedno na istem mestu. Druge imajo goreče hrepenenje po Jezusu in to je znamenje, da imajo ljubezen do njega in tako se silno boje razžaliti ga. Sv. Imelda je imela kot 11letni otrok tako hrepenenje po sv. Obhajilu, da je bila enkrat na čudovit način obhajana. Odločil se je namreč del sv. hostije in se združil z njo. Vsled tega je občutila tako veselje, da ga serce ni moglo prenesti, ter je počilo na dvoje. O srečna taka smert!

2. Za bližnjo pripravo k sv. Obhajilu ni tolikanj potreba molitvene knjige, kakor zbrana duha. Tvoja molitev naj bo priprosta. Obudi vero v pričujočnost Jezusovo v sv. Zakramentu, ponižno ga počasti. Serčno se kesaj svojih grehov in obudi gorečo ljubezen do Jezusa. Prosi Marijo, naj te ona omije z Jezusovo sv. kervjo in te okinča z njegovim neskončnim zasluženjem. Naredi pa tudi namen za sv. Obhajilo. Prejmi ga, da ž njim Boga hvališ in počastiš, da se mu zahvališ za vse tebi izkazane dobrote, da ga prosiš za potrebne milosti, zlasti za odpuščanje grehov. Daruj sv. Obhajilo vselej v kak poseben namen, za redovne brate in sestre,

*) Sicer ne smete k sv. Obhajilu, če ste tudi imeli dovoljenje od spovednika.

za žive in mrtve, posebno pa v spravo za vso nečast, ki se godi Jezusu v presv. Zakramentu.

Ko ste se pa spodobno pripravili, pristopite k angeljski mizi. Kolikor je mogoče, hodite skupno k sv. Obhajilu. Nekteri ravna jo napačno, ker hočejo zase posebej obhajani biti. Bili so morda navzoči že pri 1. maši, pa niso hoteli pristopiti, ampak hočejo posebej biti obhajani. Drugim je za to, da vernikom preskerbijo „žegen“. Ali povem vam, da po namenu sv. Cerkve ta blagoslov velja zlasti obhajancem, akoravno Bog tudi drugim lahko nakloni milosti sv. blagoslova. Toraj predragi, da ne bote kje nadležni mašnikom in ljudem zavoljo tega mnjenja, pristopajte kolikor je mogoče skupno. Če vas je malo, pokleknite vkup, ne pa ena oseba na skrajni desni strani, druga na skrajni levi.

Pristopite k pregraji vsikdar s sklenjenimi rokami, in ne ozirajte se okrog sebe, ker trenutek je preresnoben. Lepo vas prosim, kadar je shod, ne drenjajte se, posebno ptuji. Ponižno čakajte, da pridete na versto. nobena stvar toliko ne moti pobožnosti, kakor ravno pehanje pri sv. Obhajilu. Ko je mašnik pred vami s sv. Rešnjim Telesom, mislite si, Sin Božji prihaja v srecé, da vas Jezus sam obhaja, kakor je obhajal pri zadnji večerji svoje aposteljne. Potem vzdigni glavo, spodobno odpri usta, mirno položi jezik na spodnje ustnice, ravno tako mirno zapri usta, odkloni glavo in prebij tako nekoliko trenutkov v sveti tihoti. Napčno je z vso naglico odstopiti od ograje, ker s tem suneš sosedo, ki ima ravno biti obhajana, in tako motiš njeno pobožnost, pa tudi v nevarnost postaviš sv. Zakrament, da pade morda na tla. Počakaj toraj, da je polovica verste obhajana, potem mirno in s sklenjenima rokama odstopi in podaj se v kak koticék cerkve. Tamkaj poklekni, in se zahvali Jezusu za neprecenjeno milost. Tudi to zahvalo ni treba ravno iz bukev brati, akoravno je to koristno. Najlepša zahvala pa je, da Jezusa, ki zdaj bistveno prebiva v tvojem sercu, ponižno moliš in častiš, ker zdaj si ti živa monstranca. Ljubi ga z vso gorečnostjo, zahvali se mu za neprecenjeno milost, in prosi ga, naj ostane vedno pri tebi, naj te podpira, varje, vodi, da se nikdar ne ločiš od njega s smertnim grehom. Tisti, ki so dosegli zaslišanje pri cesarju ali papežu, vestno porabijo vsak trenutek, da bi izprosili kolikor moč milosti, in da bi skazali svojo spoštljivost in vdanost. Ravno tako delaj tudi ti.

3. Po sv. Obhajilu pomudi se vsaj kako četrť ure v cerkvi. Če nimaš časa za zahvalo, ne hodi tisti dan k obhajilu. Primerilo se je v

samostanu sv. Bernarda, da je neki duhoven po sv. maši precej zapustil zakristijo, ne da bi molil molitve po sv. maši. Tedaj pošlje Bernard dva ministranta z gorečimi svečami za njim, da spremljata sv. zakrament, ki je še pričujoč v duhovnu. Zapomnite si ta nauk sv. Bernarda in ne hitite iz cerkve, preden se niste spodobno zahvalili za sv. Obhajilo. Kdor ima čas, naj ostane še pri eni sv. maši.

Celi dan pa naj se vam pozna, da ste se zjutraj združili z ljubim Jezusom. Bodite tisti dan še bolj poterpežljivi, prizanesljivi, vbo-gljivi in radi prenašajte zaničevanja in pa težave svojega stanu. Večkrat čez dan se spominjajte visoke milosti, in če je le količkanj mogoče, stopite nekoliko v cerkev, morda proti večeru ali popoldne obiskat ženina vaše duše.

(Konec nasl.)

V premislek zlasti starišem in voditeljem mladine za nastopno leto.

Ako stariši menijo dati sina od domače hiše, v tujino, da bi si tam izobraževal duha v nadaljnih šolah; tedaj jim mora biti prva skerb, poiskati mu dobro, pošteno stanovanje. In to po pravici; kajti na to je zastavljena skoro vsa duševna in telesna izobrazba za mladega človeka, kakor tudi njegov mir, njegova sreča. Ako je mladeneč v hiši, kjer se strogo gleda na red, ako je pri ljudeh, kateri skerbé po dolžnosti za njegov časni in večni blagor, pazijo na snažnost, točnost in na vestno porabljenje dragega časa, ako so ljudje zmožni ga odvrčevati od slabega, in ga ravnati le k dobremu, k molitvi in k pogostemu obiskavanju cerkve: potem se je zanašati, da bode dosegel lepo stopinjo v nrvnosti in vednosti, pa tudi v poštenosti in spodobnosti. Toda žali, da premalo je taciñ stanovanj! Kako rahle in nebrizne so dostikrat gospodinje proti mladim dijakom, ki so jim v skerb izročeni! Koliko tožb zastran tega sem že slišal o večletnem službovanju! Koliko dečkov, katere so stariši dobro izredili, se pokvari v slabih stanovanjih! Koliko dragocenega časa se zapravi, ne da bi se obračal čas za učenje, le v sprehode, igranje, ali še bolj slabe in nevarne reči se porabi. Ko je pa končano šolsko leto, pa pridejo domú s prazno glavo in slabimi spričali. Tako je denar, katerega so stariši in dobrotniki zanje potrosili, zgubljen in zavržen, pri tem pa še starišem pripravijo žalost in sramoto. Kolikrat tožijo skerbni stariši zaradi tega! Velikrat sem bil naprošen, poiskati za tega ali onega mladeneča stanovanje! Ali kako težko mi je bilo spolniti tako željo! Tako sem n. pr. poznal stanovanje, v katerem si je šest dijakov pokvarilo svojo mladost. Dva mlajša sta stanovala v jako majhni in temni sobici, komaj se je moglo čitati, za pisanje je pa bila prav majhna mizica; štirje večji so pa stanovali v veliki svetli sobi, a učili se niso prav nič; ob koncu prvega tečaja sem dobil priliko jih obiskati,

a — niti jednega nisem našel pri knjigi; od ranega jutra je bilo slišati le sméh, vpitje, nespodobno petje; vsak izmed njih je šel in zopet prišel, kadar se mu je poljubilo; večkrat so ostajali zunaj čez polnoč. Za napredek, učenje in izdelovanje nalog se ni brigal nikdo, bil je potem tudi uspeh jako žalosten. Ali ni tako stanovanje razbojniška jama, gospodinja pa tatica? Pa kaj se je nezvesta gospodinja za to brigala. Ona je spravila denar, in njena dolžnost je bila pri kraju! — Ker je torej npravni in vednostni napredek zastavljen na dobro stanovanje, naj bode prva skerb starišem, ki dajo sina v šolo, da poiščejo dobro stanovanje. Usojam si priporočati, da naj stariši, predno se odločijo za kako stanovanje, vestnega prijatelja, učenika, kateheta, zanesljivega znanca, duhovnega prosijo za svet in pojasnilo, sploh poštenega človeka, ki je že tako v tacih rečeh najbolj zveden. Ravnatelj, profesorji, kateheti dotičnega zavoda po lastni skušnji vedo dati dober svet. To je po večem najboljša in najgotovnejša pot. Ni dvoma, da je tudi veliko dobrih stanovanj. Jaz sam sem se že prepričal, da je mnogo tudi takih gospodinj, ki vedo z dijaki boljše in modrejše ravnati, kot lastni stariši. Marsikateri z veliko skerblijnostjo hodijo same k profesorjem prašat, kako je s fanti. Saj ravno prizanašljivost in pomanjkanje tako potrebne resnobe in strogosti v domači hiši je velikrat vzrok premnogih napak, in zato tudi vzrok poznejših slabih uspehov, nesreče, mnoge žalosti in skerbi. Koliko starišev bi izbralo veliko bolje stanovanje sinovom in si prihranilo mnogih neprijetnostij, ako bi se potrudili dobiti modrega svetovalca. Saj tu se gre vendar za srečo ali nesrečo, za vso prihodnost pri otroku! — Previdnost je potrebna posebno pri gospodinjah, katere preže poslednje dneve počitnic po glavnih tergih in ulicah na dohajajoče dijake ter s prilizljivimi besedami slepe njih stariše, ki se po navadi res dajo kaj radi pogovoriti, — pa so le prevečkrat bridko okanjeni — sami in dijaki.

Nikoli ne morem tudi dovolj priporočiti starišem, da naj vendar nikdar ne dajo dijakom kaj več denarja v rōko; kajti, kadar imajo otroci denar, ga malo porabijo za drugo, kakor za sladkarije in še druge otročje neumnosti. Mlado ljudstvo, namesto doma ostati in se pridno učiti, hiti v razne zabave, lahkomisljene družbe, celo v gostilne in kavarne. — In kam jih zavēde to? V to, da svoje dolžnosti in šolske stvari zanemarjajo, da postanejo lahkomisljeni in zapravljivi, da si pokvarijo zdravje, se zmehkužijo, da si celo pokopljejo vso časno in čisto tudi večno srečo! Ne bode krivo natolcevanje, ako terdimo, da zlasti dandanes si veliko mladenčev ravno v šolski dobi nakoplje zgodnjo smert, in to najprej s sladkarijami, katerih sitni prodajalci so po vsih kotih in potih nastavljeni; potem s tobakom, s pijačo in drugimi zanikarnostmi, za ktere si od staršev denar izžulijo. Nekateri se ugonobijo tudi s preobilnim natezanjem in stradanjem.

Ako so gospodinje vestne, utegne prav biti, da starši njim izročujejo groše za šolske potrebe. Koliko starišev se je že bridko ukanilo, ko so dajali iz slepe ljubezni otrokom preveč denarja! Marsikateri sin, od doma dobro izrejen, se je razvadil zaradi slepe ljubezni in darežljivosti starišev, in navadil se na zapravljivost, nezmernost, in je, namesto pri učenju, s popivanjem in igranjem tratil cele dneve in

noči. S tem pa ni le težko zaslužen denar starišev tratil, temveč škodoval tudi lastnemu zdravju, katero bi se imelo ravno sedaj z zmernostjo in redom vtrditi in ojačiti za poznejše skerbi in težave življenja.

Ne morem pri tem dovolj opominjati starišev in rednikov na razne dijaške zavode, vstave, kamor naj pošiljajo sinove in varovance v odgojo. Seveda morajo pa prej zvedeti, v kakšnem duhu se ondi podučuje in odgojuje. Če je zavod na dobrem glasu, se zve takoj, ako po vsi moči dolžnosti spolnjuje, ako se skerbi za kerščansko izrejo gojencev, ako se gleda na red, čistost in točnost v vsem; potem naj mu le brez skerbi sina izroče. Posebno tudi zato, ker so v dobrih vstavah ure za sprehode, za poštene igre in učenje točno razdeljene, kar pri stariših doma ni navada. — Poznal sem več deških in deklških naprav, katere sem kot dijak, in pozneje že kot učitelj spoznal za jako dobre in spoštovanja vredne; prepričal sem se, da so se res gojitelji trudili, da bi jim v skerb izročene v verskem in npravnem, kakor tudi v vednostnem oziru privedli do višje stopinje izobraženosti. Mnogo mladih ljudij, zlasti takih, katerim so ali stariši pomerli, ali se pa — žali — nič ne brigajo za lastne otroke, se je duševno in telesno izobrazilo, da so postali ponos ne le lastni rodovini, temveč tudi domovini sploh. Mnogo se jih prične šele v zavodu učiti začetnih nauk, kakor n. pr.: miren biti, ubogati in se učiti. — Ako pa stariši ne vedó, v kateri zavod bi otroka dali, tedaj naj le vselej poiščejo onega, kateri je znan kot strog; kajti dandanes, ko mladina že vse mogoče vé, le najpotrebnejšega ne, to je ubogljivosti, pokorščine, se ne more dovolj gledati, da se mladi ljudje, kolikor le je mogoče, v mladosti navadijo slušati in biti pokorni: drevesce se še upogne a — drevo ne več. Odkod neki izvirajo tako žalostne razmere? Zakaj se ne spoštuje več, čemur spoštovanje gre? Zakaj kervavi človeštvo za tolikimi ranami? — Ker manjka one prepotrebne pokorščine; s tem je temelj človeške družbe spodkopen, da, pokopan. In tudi v poznejših letih se pokažejo kaj žalostni nasledki tega. Kdor ni v mladosti ubogal in ni bil k temu potrebno prisiljen, ta ne bode tega tudi pozneje nikdar storil; jedino to bode vbogal, kar bode prisiljen, ako bode hotel živeti. —

In ako je treba konečno izvoliti, jeden izmed več zavodov, se mora najprej povprašati, ako so vodila zavoda verska, duhovna. Boljšega se ne more za otroke preskerbeti, kakor kaj tacega. V duhovnih zavodih je vse priskerbljeno, kar je potreba za časen in tudi večni blagor mladine. Imel sem priliko prepričati se o veliki koristi duhovnih zavodov ne le že v poznejših letih, temveč še v mladosti, kot gojenec tacega zavoda. Od petega do osmega gimnazijskega razreda, toraj cela štiri leta, sem bil sam gojenec knezoškofijskega deškega zavoda Alojzijevišča v Ljubljani, in kar sem kot taki videl, opazil in skusil, me še sedaj prijetno ginjuje, in čutim še sedaj veliko hvaležnost, katero hočem ohraniti do konca življenja, do visoko častitega vstanovitelja Alojzijevišča, knezoškofa gospoda A. Alojzija Wolfa, do vestno delavnih gospodov ohraniteljev, posebno pa še do bivšega vodja in poznejšega knezoškofa doktorja J. Zl. Pogacarja in do bivših gospodov prefektov: Hočevarja, Jeriha, Grabrijana. — Tu je bilo vse točno, kot ura;

imeli smo gotov čas za sv. mašo, učenje, obed in za sprehajanje; vsak je imel tudi določen prostor v domači kapeli, pri učenju in tudi pri obedu; imeli smo tudi lep, prostoren vert, in na njem veliko kegljišče. Še dobro se spominjam, kako smo že ob štirih zjutraj po hodniku sem ter tja korakali s knjigami v roki ter se učili. To so bili gotovo najsrečnejši časi mojega življenja. — Vsak izmed nas si je gotovo zapomnil, kako milo in ljubeznjivo so nas vodja in prefekti vodili. Moram reči: Boljše bi sploh ne bi moglo biti. Dobri naš gospod vodja opominjeval nas je vedno, nekaj po lepih pridigah, nekaj pa kar osebno in natiho. Imeli smo v njem lep izgled in na njem se je spolnjeval znani rek: „Exempla trahunt“ — Nauk gine, zgled prešine. Vsa štiri leta nisem čul iz ust dobrega gospoda jedne robate besede; ako se je kdo kaj pregrešil, je jedna lepa opominjevalna beseda vse popravila, ker vedeli smo, da nam gospodje le dobro hočejo. Da, pametna vodila, po katerih smo se ravnali in katera so na nas tako močno vplivala, so mi ostala v spominu neizbrisljiva. Res, to so bila prava vodila, po katerih se je mladini ravnati; dobro so vedeli gospodje prefekti in vodja, katerih se vsakdo izmed nas hvaležno spominja, da so to edino prava vodila in pravila.

Vsega posnemenja vredna in prava točka v zavodih je pa ta, da gojenci vso pazljivost, kljubu mnogim zaprekam, ki se stavijo dijakom, obračajo le na učenje; tu ne vidijo in ne slišijo nič slabega, tu nimajo nobenih zaprek, kar bi jih pri učenju zaviralo. Na gospodih duhovnih imajo prvič vzglede in uzore npravnega obnašanja, drugič pa vidijo v pridnih in poštenih tovariših vzgled pridnosti in poslušnosti. O priložnosti Vam bodem naštel imena duhovitih in slavnih mož, ki so bili izrejeni v takih zavodih; večkrat zveršujejo taki možje kaj imenitno nalogo in večkrat se citajo njih imena v raznih časopisih; gotovo ohranijo ti na zavod, v katerem so bili izrejeni, hvaležen spomin. Gotovo morajo priterditi, da jim je pridobil oni red, ona določna razdelitev časa in ona točnost v zavodu. — Kar pa velja o zavodih, to velja gotovo tudi o vsih družih duhovnih izrejalščih.

Onim pravim in zvestim prijateljem mladine, katerim je vse na tem, da bi ljubi domovini Kranjski izredili zveste katoličane in vredne sinove matere Slovenije, bodi največja čast in hvala in neugasljiva slava!

Profesor Janez Repič.

Ogled po Slovenskem in dopisi

Na Homecu, 21. grudna. Pri nas imamo bratovščino sv. rožnega venca. Zato je vsako prvo nedeljo v mesecu popoldne bratovski shod, h kateremu pride ne le iz domače fare, ampak tudi iz sosednjih, iz kamniške, rovske, dobske, mengške, komendske toliko ljudstva, da ga v vgodnem letnem času sicer prostorna cerkev niti ne obsega. Tistikrat je primerna pridiga, potem se blagoslove rožni venci, križci, svetinje, podobice, sveče, nato sledi procesija po prijaznem Homecu, vmes pa se pojo lavretanske litanije; nazadnje je blagoslov z Najsvetejšim. Na rožnivenško nedeljo, ko je god naše bratovščine, pa so popolnoma odpustki, enaki „porcijunkuli“. Zato se potrudi vsa

naša fara z malimi izjemami, in mnogo sosednjih vernikov, da prejmo v saboto in nedeljo sv. Zakramente. Pripomnim še, da sv. rožni venec moli pri nas v cerkvi vernikom neki možak vsako nedeljo pred dopoldansko in popoldansko službo božjo.

Pobožnost sv. rožnega venca po ukazu Leona XIII. opravljamo v mesecu grudnu, ko se je ljudje morejo vdeleževati toliko obilniše. Letos smo poskusili s to pobožnostjo na bolj živahen in slovesen način, kar je ljudem prav všeč. Molijo namreč ob delavnikih sv. rožni venec med sv. mašo vselej po trije šolarji ali šolarice, kakor se poprej v šoli boljši izbero za kacic pet dnij. Pri mašnikovem pristopu oglase se orglje, in med nastopnimi molitvami se do introita odpoje prva kitica iz rožnega venca, ozirajoča se na prvo skrivnost dotičnega dela sv. rožn. venca; ob koncu druge desetke se odpoje spet kitica ozirajoča se na prihodnjo desetko itd. Pred prošnjami za uboge duše v vicah se spoje splošna kitica v rožnem vencu. Moglo bi se peti tudi po vsaki odmoljeni desetki, oziraje se na prejšnjo, toda zaradi časa molimo pri nas po prvem načinu. Primérneje je tudi, da se med nastopnimi molitvami ne začne moliti precej apostolska vera, ker to bi motilo mašnika in molitve. Besede teh pesmi so Bilčeve, iz latinskega poslovenjene, napev za vsak del posebej je Pogačnikov.

V. B.

Iz Libušenj pri Koboridu. (Cerkvena umetnost.) Predraga „Zgodnja Danica,“ ker vem da rada prisješ tudi v naše kraje, da vidiš, kako se kaj imamo v verskih zadevah in kako napredujemo glede cerkvene umetnosti, prosim, blagovoli sprejeti sledeče verstice, katere omenjajo cerkveno svečanost in umetnost ter nameravajo, dati v tem zaslužnim ljudem, kar se spodobi.

Čedna cerkev je kinč in ponos občini ter priča o gorečnosti onih mož, ki si z besedo in z djanjem prizadevajo vrediti in ohraniti jo tako, da je vredna imena Božjega hrama. Tak mož je naš vikarij, gosp. Janez Jarec. Njegova darežljivost ne miruje; zato ne morem si kaj, da ne bi povedal, da je prav po njegovih zaslugah dobila naša vikarijska cerkev letošnje leto vse drugo notranje lice. Že pred par leti se je postavil v naši cerkvi nov Božji grob, da bi zadostil po moči Božji slavi in zahtevam napredujočega časa. To delo je g. slikarja Ogrina. Ravno tako se je priskerbilo novih paramentov iz Rima.

Če je to že lep napredek in dokaz v neme za Božjo čast, si je postavil še poseben spominek naš g. vikarij z najnovejšim delom. Dal je namreč naslikati 3 podobe po akademickem slikarji, gosp. Jan. Gosarju, čigar mojsterska izurjenost po pravici sluje tudi že po Goriškem in si je marsikje pridobila verlo pohvalo. Podobe so tri, izmed katerih predočuje prva sveta Ana, druga svetega Tomaža apostelna, in tretja večja: svetega Frančiška Asiškega.

Glavna slika je pa posledna, ktero občudujejo zaradi mogočnega vtisa, ki ga dela. Sme se reči, delo je mojstersko, glej na ginljivo predstavo, ali na doveršen umotvor. Slika predočuje Kristusa, katerega snema sv. Frančišek s križa. Vse govori in mika na njej. Kristus, pribit na križi za nogi in levo roko, objema rahlo, z desno roko sv. Frančiška. Vidi se od strani roke kervaveča rana. Izveličar, iz katerega dije sama ljubezen, je obraza tako milega in jasnega, da se gledalčevo oko ne more ločiti od njega. Pogled

mora presuniti še tako topo serce; tako lepo je izražena ljubezen, s katero koperne gleda Kristus po svetniku. Sveti Frančišek objema Kristusa v ljubezni, ki je še umerla vsemu drugemu, kakor bi ga hotel sneti s križa. Svetnikovo hrepenenje sili v vsi vnemi proti edinemu predmetu njegove ljubezni proti njegovemu vzvišenemu prijatelju in Gospodu Jezusu Kristusu, ki ga neizrečeno milo gleda s križa in se pripogiblje proti njemu, da se objameta. Svetnik je ves vtopljen v Kristusa; misli in serce, vse posvečuje zdaj njemu; ne vidi in ničesar noče slišati razun edino le Gospoda, zato valí z desno nogo zemeljsko oblo preč od sebe, kakor bi hotel reči: „Proč od mene, ti nisi za me, moj je edino le Jezus Kristus!“ — Sv. Frančišek je tudi jasnega, a nekaj bolečega obraza, kakor bi čutil: „O moj Jezus, jaz zaslužim Tvoje bolečine.“ Ob strani sta dva angeljca, deržeča knjigo z napisom: „MOJ BOG, MOJE VSE.“

Gospod Gosar se je izkazal tudi v tej sliki kot pravega umetnika, ki tudi globoko čuti, kar dela; kot umetnika, ki zna po milini in gibčnosti svojih podob na telesih izraziti, duševni položaj verhu kompozicije in zna jim vdahniti takorekoč življenje, da slika to pove, kar ima izraziti po vseh udih. Kolorit je živ, jako lepo in umetno sestavljen; odzadje se odlikuje s temnovišnjo barvo po zahtevah zelo ginljivega prizora in ostale umetne predstave.

Da je gospod Janez Gosar, ki si je s to sliko vplel novo cvetlico slave v svoj venec umetnosti, izversten slikar in umetnik v pravem pomenu, vedeli smo že davno, toda naj povdarim tudi, da ni mogel imeti srečnejše misli, nego s tem, da si je izbral tako ginljivega prizora.

S tem, da sem njegovo delo nekoliko popisal, nameraval sem dati razum g. vikariju in drugim za služnim možem tudi njemu kot izvrstnemu umetniku, kar mu gre; pa tudi opozoriti nanj preč. duhovstvo, da se poslužijo njegove spretnosti o potrebi. Gotovo se ne bodo varali. Gosp. Janez Gosar, akadem. slikar stanuje v Gorici na Travniku, tev. 13, I.

S Primorskega. (Marijina dobrotà in novomašnik.*) Prečastiti Monsignore! Gospa učiteljica Ivanka Benigar me je naprosila, da naj pošljem v njenem in v gosp. učitelja imenu zahvalo v „Danico“, da je njun sin dosegel milost, po kateri sta dolgo hrepenela. Vsi so govorili: nič ne bo iz njega, gotovo bo umrl, ker tudi zdravnik ni več menil, da bi kazalo še k njemu hoditi, češ, saj ima neozdravljivo bolezen. Dne 18. novembra so ga premlg. Teržaški škof v mašnika posvetili in še se je vedno bal, da bi se utegnil pred altarjem zgruditi; odlašal je vedno novo mašo, dokler se ne ohrabri, da je pred altarjem Marije Rožnovenske Kraljice v tukajšnji župni cerkvi, kjer sta njegova roditelja velikokrat v pobožno molitev zatopljena klečala, v osmini Brezmadežnega Spočetja Marijinega, opravil tiho novo mašo. Dobro je šlo, nič slabote ni čutil mladomašnik Aleksander, in od tistega dne vsak dan redno mašuje. Bog in Marija, ki se imenuje zdravje bolnikov, mu poterdi ljubo zdravje, da bode mogel vspešno delati veliko lét v vinogradu Gospodovem! — Letos smo imeli v

Tomaju tri nove maše: Koj s početka leta januarija meseca je bila nova maša č. g. Jožeta Marota, ki je sedaj duhovni pomočnik v Žminju v Istri. Potem je bila julija meseca nova maša domačina Tomajca, č. g. Henrika Šonca, sedaj službujočega v Kerkevah, in poslednja č. g. Aleksandra Benigarja, sina našega vrlega učitelja gosp. Antona Benigarja, ki že 22 let tukaj službuje, in je v vsakem oziru izversten in vzgleden odgojitelj mladine.

Tomaj, 18. decembra 1894. Mat. Sila, dekan.

Jeruzalem. (Iz pisma č. Br. M. J. Vuga do v. čast. gosp. A. Keržiča.) (Konec.) Največ romarjev prihaja iz Rusije celo leto, zlasti po zimi; so sicer jako pobožni, a silno žalostno je to, da tavajo še v temoti — v razkolništvu. Za Rusi pride največ Francozov, za Francozi pa Angležev. Letošnje leto je bilo več princev v Jeruzalemu. Veliki petek sem videl pri peti postaji križevega pota Orleanskega princa in njegovo sestro. Velikonočni ponedeljek so bili naš č. o. superijor z orleanskim princem in njegovo sestro pri nunah karmelitaricah na Oljski gori, kjer so si ogledali samostanske sobice. Tudi neki drug princ je bil na Oljski gori, kjer sta se z Orleanskim pogovarjala. Potem je šel orleanski princ in sestra z našim č. o. superijorjem v samostan sijonskih sester (Alfons-Ratisbonovega reda), obiskat Sanktuarium Ecce-homo. — O veliki noči je bil tudi s svojo hčerjo predsednik poslanške zbornice francoske v Jeruzalemu; prišel je tudi k nam, k sv. Petru, kjer so mu naši dečki častitali. — Sedaj, ko se je spremenilo francosko ministerstvo, postal je on celo minister. Letos po veliki noči ni bilo francoskih romarjev; imeli so namreč priti o počitnicah, a pričela se je huda bolezen v nekem mestu, — in tako je vse ostalo za letos. Francoski admiral je prišel to poletje s 24 častniki. Več francoskih čast. redovnic s deklicami, šolski bratje z dečki, misijonarji, katoličani gerškega obreda, čast. oo. dominikani in avguštini, in mnogo družega ljudstva v spremstvu. Pri božjem grobu so imeli č. o. gvardijan pridigo in blagoslov. Admiral in podadmiral sta obiskala tudi naš kolegij.

Nekoliko časa potem je prišel še neki ruski admiral v Jeruzalem. O počitnicah je prišel tudi protestanški pastor v Jeruzalem. Odtod je bil namenjen v Indijo kot misijonar. Doma je bil iz Švice. Mati mu je bila katoličanka, oče pa protestant. Tudi sestra njegova je protestanška nuna. Pastorja je neka gospa nagovarjala, naj se spreoberne in postane katoličan. Res je že dvomil, je li na pravem potu, ker je protestant. Šel se je torej posvetovat s katoliškim patrijarhom, in patrijarh so ga priporočili našemu č. o. superijorju, da naj ga pripravi za sv. kerst. Štiri tedne je bil pri nas in se pripravljaj za sv. kerst. Precej po sv. kerstu je odšel v Pariz v teologijo učiti se za katoliškega duhovna.

Pred nekoliko dnevi sem videl, kar sem že prej slišal, da kopljejo angleški protestanti in preiskujejo starodavne zidine terdnjav, ki so bile zidane še pred Salomonom in Davidom.

Že od maja imamo lepo vreme, ker tukaj celo poletje ne dežuje in ne gromi. Vendar počne deževati že o vsih Svetih, letos je pa še sedaj lepo.

V Jeruzalemu, 6. novembra 1894.

Br. Marija Janez Vuga,
v kolegiju sv. Petra na Sijonu.

*) Zanašamo se, da nam preblagi gosp. dekan ne bodo za zlo šteli, da zraven „Zahvale“ (gl. zadej) tudi njihov osebni dopis tukaj postavimo.

Naši prihodnji Salezijanci.

(Dalje.)

Tikoma ob kapeli sv. Frančiška Sal. stoji dolgo, dve nadstropji visoko poslopje, katero sega do glavne široke ulice pred cerkvijo Marije Pomočnice in se razteza v trikotji daleč na prostorno dvorišče tega zavoda. V tem poslopju so prostori za razne potrebščine zavoda samega ter cele družbe Salezijancev. Tu notri so pisarne ter glavno vodstvo ali kakor Boskovi učenci sami pravijo, glavni kapitelj vseh salezijanskih naprav, kakoršnih je okolo 400 raztresenih po raznih delih zemlje.

Razdelitev prostorov tega poslopja je pa nekako naslednja. Prav v oznožju, ali bolje, še pod zemljo, so kuhinje, dervarnice, shrambe za jedila in manjše obednice. V pritličju so velike, dolge obednice. To se ti versti žljic brez števila, še več pa melje zob, kadar doide verstoma vsa množica boskovcev, okrog 1100 samo v tem vstavu, opoldne in na večer k obedu. Menim, da ta kuhinjski minister mora biti mnogo-krati v velicah skerbeli, kako bo tako množico napasel; pa vendar je vedno tako radodaren, da vselej donese toliko na mizo, da gojencev ne pusti lačnih od mize; pa tudi gostov nikakoršnih ne odganja, marveč vsacega prav prijazno sprejme in jako gostoljubno postreže. Mislim, da to kuhinjo ljubi Bog posebno blagoslavlja in ranji Jan. Bosko še v nebesih skerbi za njo, da ji ničesar ne zmanjka. Poleg tega so tu še razni oddelki za shranjevanje hišne oprave in raznih hišnih potrebščin.

V prvem in drugem nastropju so šolske sobe, spalnice ter stanovanje za voditeljstvo in učiteljstvo tega vstava. Drugo nadstropje je imenitno zlasti zaradi tega, ker je tu bilo stanovanje začetnika salezijanske družbe, Janeza Boskota. Boskovo stanovanje je v zadnjem delu tega dolzega poslopja, prav na vogalu, kateri je obrnjen proti cerkvi Marije Pomočnice nazaj, tako, da je iz svojega stanovanja prav lepo videl po vsem prostornem dvorišču ter se je kratkočasil, kadar je gledal trume svojih gojencev veselo se igrati in skakati po dvorišču o prostem času.

Celo stanovanje Boskovo je imelo tri sobe, v tri voglje razstavljene. Perva soba je bila soba za sprejemanje ptujcev, druga sobica na desno stran vhoda pa je sedaj prav lepa kapelica Matere Božje in je jako okusno in lično ozaljšana. To kapelico si je Bosko napravil, da je v svoji starosti ter v bolezni zamogel maševati. Tu je klečal in molil ure in ure ter izročal sebe in naprave svoje Bogu in nebeški Kraljici. Iz kapelice naravnost na levo pa je sobica, kjer je Bosko prebival; ta mu je bila pisarna in spalnica ob enem. Do danes je v tej sobi še vse tako, kakor je bilo ob uri njegove smrti. Postelja in posteljna oprava, na kateri je umrl, je še vedno v tistem kotu, kakor v njegovem življenji. Na postelji je fotografija njegeva, katera ti kaže Boskota, kakor je ležal na mertvaškem odru. Okrog fotografije je venec iz naravnih, pa že osušenih rožic. Ob postelji na mali omarici stoji še verček z vodo, katero so mu še v njegovi zadnji bolezni dajali pit. Postelji nasproti je priprosta mizica z navadnim sedežem in malo mizico za pisanje, na kateri je, naslanjaje se na sedež, toliko pisaril. Vstric vrat stojite dve veliki omari, kjer je videti mnogo prav znamenitih rečij.

Posebno znamenita je velika bela halja iz drage volne, katero so sedanji papež Leon XIII. Janezu Boskotu podarili v znamenje posebnega priznanja ter pohvale njega in vsih njegovih naprav. Po stenah v sobi visé razne imenitne podobe.

Tikoma ob znožji postelje pa so vrata, skozi katere stopiš na ozek kamnit mostovž, katerega si je ranji Bosko vsega z vinsko tero obsadil. Tu je Bosko v poletnem času rad bival, bral in pisal ter ob enem opazoval, kadar so njegovi gojenci nizko, doli po dvorišču o prostem času se igrali ali hitro tekali semtertje. Da pa prideš zopet na prosto iz tega poslopja, mora se iti nazaj v Boskovo sobo in skozi kapelo ter sprednjo sobo nazaj na prosto. Iz spoštovanja do v svetosti umerlega Janeza Boskota sedaj nihče ne prebiva v tem stanovanju. Sedanji Boskov naslednik, glavni prednik cele salezijanske družbe, prečastiti gosp. Mihael Rua, stanuje v mali priprosti sobi tik Boskovega stanovanja.

Toda, kdo bi šel kar hitro in vñemarno skozi te svete prostore, ne da bi se ozerl s posebnim spoštovanjem na posteljo ter vso priprosto opravo po sobi Don Boskovi? Komu ne prihaja misel: Ta kraj je svet, kjer je živel in umiral svetnik. Kdo bi tudi ne zdihnil iz svojega serca, če tudi z besedo ne reče: Don Bosko, prosi za me v nebesih; podpiraj me pri mojih delih, bodi moj zavetnik! Terdno pa tudi upamo, da je Bosko naš mogočen priprošnjik že v nebesih ter posebni vareh ubozih sirot. Bliža se čas, ko ga bomo klicali: sveti Janez Bosko, prosi za nas!

(Dalje nasl.)

Hymnus Nativitatis Christi.

Huc adeste, piae mentes!
 Convolate cunctae gentes
 Haec ad festa Domini,
 Verbum namque incarnatum
 Ab aeterno Patre satum,
 Chorus poscit jubili.
 Mira res! fit homo Deus,
 Innocens pro reo reus.
 Et se poenae subjecit.
 Parens ipse aeternorum
 Temporum, et saeculorum
 Hic infantem induit.
 Qui terrarum amplam molem,
 Lunam, stellas, atque solem
 Levi librat digito.
 Coelum, orbis, vastum mare
 Quem haud volent coarctare,
 Clauditur praeseptio.
 Mundi vita, et Salvator,
 Lapsi orbis restaurator,
 Fulcrum, lux et anima!
 Orbi presso, et afflicto
 Sub aeterno maledicto
 Vera refers gaudia,
 Dum in cunis infans ploras,
 Maestas nobis fallis horas
 Ex antiquo vulnere:
 Namque sic dum fles, et vagis,
 Luctum nostrum procul agis,
 Et sistuntur lacrymae.

Fremet tota mille diris
 Suis se convolvens spiris
 Infernalis bestia.
 Sed jam altum obmutescit
 Et prae ira contabescit
 Ab infante saucia.
 Jacet hostis debellatus,
 In praesepe jam ligatus
 Firmis jacet fasciis.
 Sed praeclara haec trophea,
 Que sunt tua, sunt et mea,
 Hinc sum liber vinculis.
 Flos ex Jesse, flos pergrate!
 Ab aeterna stirpe nate!
 Florum princeps omnium:
 Odor tuus faedam tabem,
 Et peccati sanat labem,
 Culpae diffilat toxicum;
 Sic dum pauper, et abjectus
 Paleis vix bene tectus
 Alges in praesepe,
 Tua tectus nuditate,
 Tua dives paupertate,
 Quidquid optem, habeo.
 Prensans sugis plena lacte
 Pulchrae matris, et intactae
 Casta semper ubera;
 Sed hoc ipso demonstratur
 Et jam nobis praeparatur
 Via coeli lactea.
 Hem! tot opportuna bona,
 Totque nobis coeli dona
 Fers divine Pusio!
 Mentis plane sim ingratae,
 Ni pro tanta bonitate
 Grates digna refero.
 En cor meum, si quid valet,
 Dum amore tui calet,
 Tuum sit praesepe.
 Tibi meo hoc dilecto
 Serviat pro molli lecto.
 Dum emittam spiritum.

Antiphona. Hodie Christus natus est, hodie Salvator apparuit: hodie in terra canunt Angeli: laetantur Archangeli, hodie exultant justi dicentes: Gloria in excelsis Deo. Alleluja.

V. Verbum caro factum est. Alleluja.

R. Et habitavit in nobis. Alleluja.

Oremus.

Concede quaesumus omnipotens Deus, ut nos Unigeniti tui nova per carnem nativitas liberet, quos sub peccati iugo vetusta servitus tenet. Per eundem Christum Dominum nostrum. Amen.

(Lib. Prec. Per T. M. P. Z. Zag. 1833.)

Razgled po svetu.

V Velikem Varadinu na Ogerskem je 19. t. m. bil kerščen baron Herrmann Königswarter; ob enem se je pa tudi povernila v katoliško Cerkev njegova soproga Melanija Blašković, ki je bila 31. maja 1887 prestopila k judovski veri. Škof dr. Lorenc Schlauch je zverševal cerkvena opravila.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec prosinec (januarij) 1895:

a) Glavni namen:

Rast v ljubezni do Boga.

b) Posebni nameni:

1. **Novo leto.** Praznik obrezovanja Gospodovega. Vse izročene ali nenadne zadeve.

2. **Sv. Adelharda.** Odvernitev velikih pohujšanj. Pomoč ubogim zoper mrz in lakoto. Važne duhovne vaje.

3. **Sv. Genovefa.** Pospeševalci molitvenega apostoljstva. Pomoč v največji duhovni sili. Srečna zadnja ura.

4. **Sv. Tit.** Popolna vdanost. Terpeča Cerkev med drugoverci. Nadomestjenje velicnih zgub. Več bolnih na duhu.

5. **Sv. Emilijana.** Popolna vdanost v previdnost Božjo. Zoper nevarnosti v samotnosti.

6. **Sv. 3 Kralji.** Višji cenitev poklica k sv. veri. Obnovenje neke kerščanske družbe. Misijoni.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Seroa.

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Seroa v Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata. naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Bolehen gosp. duhoven. Bolna dobrotnica za zdravje, če je Božja volja. — Mati priporoča svoje sprdene otroke za poboljšanje N. lj. G., sv. Jožetu in sv. Antonu Pad.

Zahvale

Priserčno zahvalo izrekamo očitno preblazeni in brezmadežni Devici Mariji za izredno milost, da je edino po njeni mogočni priprošnji naš sin Aleksander v toliko okreval, da je dne 13. decembra pervikrat daroval Najvišjemu najsvetejšo daritev nove zaveze V njegovi dolgotrajni bolezní poskusili smo vsakoverstna zdravila, kar je kdo nasvetoval, ker zdravnik ga je bil opustil. Bolezen ni hotela nehati, pa smo opravili nekaj devetdnevnic k časti nebeske matere Marije, naprosili maševati v ta namen, priporočali ga v molitev pobožnim dušam, in glej: zdaj ne čuti več one slabote, in vsak dan mašuje in ljubo zdravje se mu vterjuje. Tisučera zahvala bodi Mariji, brezmadežni Devici, vsikdar najboljši in najljubeznivejši naši Pomočnici!

Tomaj, 18. decembra 1894.

Anton in Ivana Benigar.

Listek za raznoterosti.

Pro sacerdotibus. Milostni gospod knezoškof so dovolili, da vodstvo »Congregationis presbiterorum Ssini Sacramenti« za škofijo ljubljansko prevzame čast. gosp. Janez Flis, kanonik in stolni župnik v Ljubljani. Udje te bratovščine, katera se je že tudi na Kranjskem, hvala Bogu razširila, naj blagovolijo svoje mesečne »libella« vošljati škofijskemu vodstvu v Ljubljano, ne več na Dunaj. »Adveniat Regnum Eucharisticum!«

Vodstvo.

Ljubljana. Božični prazniki so bili méрно hladni in prav prijetni; cerkve vse napolnovane z verniki. O polnoči na Sveti dan so inneli pontifikalno sv. mašo milgsp. stoljni prošt, ob 10ih prevzvišeni gospod knez in škof. Pri Božji mizi je bilo polno katoliških vernikov. Po več dobrotnih napravah so se predstavljale prijazne jaslice in božičnice v raznih podobah. Silno navdušena je bila prva veselica novega društva katoliških delavcev v hiši gg. rokodelskih pomočnikov: s petjem, deklamovanjem, igro; veljala je zlasti godu v. č. g. dr. Jan Ev. Kreka in

družbinemu odboru. Dvorana je bila najgostejše napolnjena; vendar nekaj stotin delavskega osebstva ni dobilo prostora, kakor se je govorilo. Čuditi se je, kako je verli g. Ferjančič Ternovski pevce iz rokodelstva v prav kratkem času tako lepo izuril. Slava! —

Božična darila. Miklavževe božičnice. V petek, 21. t. m., je bilo v uršulinskem samostanu obdarovanih 33 ubožnih deklic vnanje šole. Dobile so raznoverstnih oblek ki so jim jih pripravile gojenke notranje šole. Nekaj blaga so gospodičine same nakupile, drugo je darovala čast gospa Mati prednica in nekaj tudi spošt. Rantova družina. — Bog poverni vsem blagim dobrotnikom in dobrotnicam, ki so toliko veselja naredili otročičem!

Neznani Miklavž, kakor vsako leto, je prinesel tehtno culo obleke za 12 ubožnih deklic v uršulinskem samostanu. Gotovo je slišal, kako lepo molijo učenke v uršulinski šoli in kako pridno se uče. Brez dvoma se bodo še bolj potrudile, da jih tudi prihodnje leto sliši Miklavž.

Vesel dan za ubožno mladino ljubljanskih ljudskih šol je bila nedelja, 23. t. m. Nad 130 otrok iz vseh mestnih šol je dobilo zimsko obleko, štruc, i. t. d. Darila so se slovesno delila v telovadnici I. mestne deške šole v Poljskih ulicah. Slovesnosti so se udeležili tudi prevz. gospod knezoškof. V nagovoru se je g. vodja Žumer posebno spominjal

rajne gospe Murnikove, večletne načelnice odbora, ki preskerbuje otrokom obleko. Mladina in vsi navzoči so nato za blago gospo glasno molili. Prevzvišeni g. knezoškof so mladino opominjali, naj bo dejanski hvaležna svojim dobrotnikom, pokorna svojim starišem, zlasti naj pa za svoje dobrotnike pobožno moli. Potem so podelili vsem navzočim sv. blagoslov. — Dobrodelno podjetje v korist ubožni deci je vodil letos preč. g. ces. svetnik Murnik.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Neke dobrotnice za kruhek sv. Antona in da bi dijaki v stanovanji bili pridni in kerščanski 1 krono. — Č. g. župnik Jak. Rasputnik 3 gld. in č. g. kapl. Jak. Pavlovčič 2 gld. za Memento na Sveti dan. — Gospa M. Blažonova z družino in za duše v vica za vdeležbo pri ss. mašah 2 gld. — Č. g. Fr. Navkreber z Dražgoš 5 gld. — Neimen. »za eno večerjico« 30 kr. — Preč. g. A. D. in družina v zahvalo za prejete dobrote in uslišanje prošenj kot »kruh sv. Antona« 5 gld. — M. Trilar 1 gld. — Gašp. Pokoren 50 kr. — Č. g. kapl. Fr. Mekinec 2 gld. za vdeležitev ss. maš. — V. č. g. J. Z. R. in 20 gld. za vdeležitev in molitve. — Nekdo z Vipavskega 2 gld. — Č. g. duh pastir Fr. Kepec 2 gld. 65 kr. — Lenka Bitenec za vdeležbo vseh hišnih pri ss. 3 božičnih mašah 1 gld. »Za kruh sv. Antona« 1 gld. — Č. g. župnik Ign. Ključevšek 2 gld. za vdeležitev ss. maš na Božič. — V zahvalo za zadobljeno milost — z namenom »kruh sv. Antona« ter za vdeleževanje ss. maš na Božič. —

Za sr. Detinstvo: Po Antoniji Tatfar 3 gld. — Č. g. Jože Žagar, kapelan Hinjski, 38 gld. 80 kr. — Iz Kamne Gorice 3 gld. 84 kr. Iz Naklega po č. g. kapl. L. Siferji 20 gld. 78 kr. — Več oseb 5 gld. 50 kr.

VABILO

k naročevanju na katoliško-cerkveni list

„ZGODNJO DANICO.“

Dvoje prav prijazno voščilo in ob enem vabilo.

Pervo voščilo velja za bližnje praznike in za novo leto vsem častitim in preblagim sodelavcem in čitateljem: Bog daj vsem še dolgo in srečno živeti, poslednjič pa zveličano umreti!

Drugo gorko voščilo je za „Zgodnjo Danico“, da bi vsi dosedanji spoštovani naročniki ne le zvesti ostali, temuč da bi tudi še lepo število novih pristopilo. Pričeti želimo z Božjo pomočjo in pod Marijinim varstvom 48. tečaj. Pomozi Bog, podpirajte prijatelji! Hvala in blagoslov Gospodov pisateljem in čitateljem, pa tudi vsem vernim Slovincem!

Naročnina znaša:

Za celo leto po pošti	4 gld.	20 kr.
„ pol leta „ „	2 „	20 „
V Ljubljani prejemana za celo leto	3 gld.	60 kr.
„ „ „ pol leta	1 „	80 „
„ „ „ 1/4 leta —	„	90 „

Za prinašanje na dom se plača 40 kr. na leto. Posamezne številke po 10 kr. Za spreminjenje napisa med letom 15 kr.

Naročnina se po naj cenejši poti poštnih nakaznic pošilja pod naslovom: „Blaznikova tiskarna v Ljubljani.“

Vredništvo in založništvo.